Вітри звіялись високо на горі —
клин косарів обвівали.

Вітер з долу вирвав кілька голосів
і приніс на мій схил гори, життя.
Я не впізнав ті голоси,
тим більше не міг докупи зв'язати,
я лише обхопив руками бука,
вирваного з корінням,
бо не знав: чому шукаю
єдиний, може, найтихіший голос,
адже його міг понести інший вітер
на інший схил гори.

Бучок не впав,
бо притулився до скелі,
а голі корені глухо зміїлись під сонцем
на замшілому камінні.

То не були голоси предків, але саме ті, випадкові,
розшарпані вітрами голоси
прив'язали мене до стражденної деревини,
і я вперше відчув:

земля хоче

звільнитися від

мого коріння.

Бучку, бучку, може, нас викорчувало для того,
щоб ми більше не губили свої корені.

Втомленим таким, як ти,
був один заклинач змій на другому схилі гори.
Викликавши із землі гадюку,
яка вжалила дитину у свіжому сіні,
він упав би, якби не притулився до скелі —
ніби тим гаддям
був пришитий до землі.

Сказав мені тоді:

"Он вона лежить на стежці,
підрубана випадковою косою.
Тому така зла".